

Заслушанъ въ мълчанието на нощъта, познатъ гласецъ до него долита.

Услушва се: не гласъ — пѣсень знатна чува; заслушва се и леко долавя: звънливи нотки на сребърни листа, падайки върху крехко стъкло; сякашъ трошливъ звънъ на бисерни звънчета, прѣснати по кожено сито; като че струятъ нѣгде припрени води на задъханъ чурчуръ.

Увлеченъ долавя: отъ къмъ огнището, щурче тамо сврѣно пѣсень си припѣва.

Гласецътъ му трепти въ млъкналата нощъ и сякашъ на месеца тжги си разправя.

— Колко тжга, колко много тжга въ пѣсенята на милото щурче! — въздъхна бѣженецътъ. То не знае, че азъ го подслушвамъ. То не хаяе, че неговата пѣсень е и моя пѣсень. То не знае, че нѣкога тамъ, край бащино огнище, друго щурче пѣсень ми е пѣло!

— Единъ ли само азъ тази пѣсень помня?

Петъръ Габара се замисли и съ тжга припомни: . . . „Какъ се е унисалъ въ пѣсенята на щурчето, лѣте, кога ведра нощъ превали надъ топлата земя и ливади и поля разгнать морни пазви — нощенъ хладъ за да ги полъгне, ситна роса да ги понароси. Тогазъ небето е тѣй необятно! а Добруджа въ китна премѣна, като море отъ скласили ниви, сънно се люлѣе; пасбищата, по кои стада по хладъ си допасватъ, се огласятъ отъ пѣсни на щурчето. . . Тукъ изъ слога трепнатъ звънливи нотки на боязливо щурче; тамъ изъ гжстака друго му отврѣща; по далеко трето се обажда; въ захласъ нѣгде друго му приглася; пето. . . шесто. . . десетото надъ всички надсмогва — и пасбище съ пѣсни се оглася. . . И кога само на хлопатаръ нѣгде звънътъ се отекне, сякашъ въ соло нотки да извие — щурцитѣ замлъкватъ. . . Тогазъ по-далече други хоръ на щурчета се дочува и струвати се, че полята пѣятъ; че земята пѣе.